

σθην, ὅθεν *ἐπηκρόσθην καὶ *ἐπηκρώσθην κατὰ τὸ σχῆμα ἐχώσθην-ἐχώσθην. Πβ. καὶ τὸ ἄπλου ἀκρών-νομαι ἐκ τοῦ ἀκροῶμαι. Παρὰ Δουκ. τύπ. ἀπαρεμφ. ἀκροῦσθαι, τ.ἔ. ἀφ' ἀκροῦσθαι.

1) Ἀφακράζομαι 1, δ ἰδ., ἐνθ. ἀν. 2) Ἀφακράζομαι 1 β, δ ἰδ., ἐνθ. ἀν.: Ἐφ' κρών-νετον εἰς τὴν πόρταν κ' ἐγροίκαν τ' ἐν' ποῦ λέαμε Σύμ. Ἐφουγκρέθε 'ς σὴν πόρταν ὀπιθκαίκα (ὀπίσω ἀπὸ τὴν πόρταν) Κοτύωρ. 3) Ἀφακράζομαι 1 γ, δ ἰδ., Σύμ.: Ἐφ' κρώσθην με ὁ γιαιτρός.

ἀφάλι τό, ἀφ-φάλιν Κύπρ. ἀφ-φάλ-λιν Κύπρ. ἀφάλι πολλαχ. ἀφάλι Πόντ. (*Οφ.) ἀφάλ' Ἡπ. Θράκ. (*Αδριανούπ.) ἀφ-φάλι Εὐβ. (*Ἀνδρων.) Ἰκαρ. Κάρε. Ρόδ. Σύμ. Τῆλ. Χίος (Μεστ. Πυργ.) ἀφ-φάλ-λι Εὐβ. (Κουρ.) Κάλυμν. ἀρφάλιν Κύπρ. 'φάλι Ἡπ. Θήρ. Κρήτ. (Πρίν. Σητ. κ.ά.) 'φάλ' Ἡπ. Θράκ. (Αἰν.) Ἰμβρ. 'φ-φάλ-λιν Μεγίστ. νουφαλί Θεσσ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀφάλι, παρ' ὃ καὶ τύπ. ἀφάλιν παρὰ Μαχαιρῆ, ὃ ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ὁμφάλιον. Ὁ τύπ. 'φά-λι καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ὁ ὁμφαλὸς τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ζώων ἐνθ' ἀν.: Φρ. Λύνεται τ' ἀφάλι (ἐπὶ στομαχικῆς ἢ γαστρικῆς παθήσεως ἀποδιδομένης εἰς πτώσιν τοῦ ὁμφαλοῦ) πολλαχ. Ἐπ-πεσεν τ' ἀφ-φάλιν μου (ἐπὶ τῆς αὐτῆς παθήσεως) Κύπρ. Γυρίζω τ' ἀφάλι (ἐπὶ ἐνεργείας τινὸς πρὸς θεραπείαν τῆς ἀνωτέρω παθήσεως) πολλαχ. Ἀπὸν τὸ 'φάλι δὸν πόρισε τὸ φαεῖ (ἔφαγε πολὺ) Κρήτ. Κατουρῆ 'πὸν τ' ἀφ-φάλιν (εἶναι εὐφυέστατος) Κύπρ. || Αἰνιγμ. Δυὸ ἀδέρφια, δυὸ κεφάλια μ' ἐν' ἀφάλι (ἢ ψαλὶς) Πελοπν. (Κέρτ.) || Ἄσμ.

Ἀνάμεσα 'ς τὰ στήθη σου | Μάις μὲ τὰ λουλούδια,
τὸ 'φάλι σου τριαντάφυλλο | καὶ τὰ βυζιά σου κρῖνα

Ἡπ. 2) Ὁ ὁμφάλιος λῶρος πολλαχ.: Κόβω τ' ἀφάλι πολλαχ. || Φρ. Ἀπώσταν ἐκόπη τὸ 'φ-φάλ-λιν μου (ἀφ' ὅτου ἐγεννήθην) Μεγίστ. Σοῦ φαίνεται καὶ 'κεῖ τοῦ κόψανε τ' ἀφάλι (ἐπὶ ἀνθρώπου συχνάζοντος εἰς τινα τόπον, διότι πιστεύεται ὅτι ὁ τόπος ὅπου ἀπορρίπτεται ὁ ὁμφάλιος λῶρος γίνεται προσφιλὴς εἰς τὸν ἀνθρώπον. Ἰδ. Λαογρ. 3 <1911> 698 κέξ) Κεφαλλ.

'Κεῖ ποῦ σοῦ 'κοβαν τ' ἀφάλι | δὲν σοῦ 'κόβαν τὸ κεφάλι;
(προτιμότερον ν' ἀπέθνησκες εὐθὺς μετὰ τὴν γέννησίν σου) Πελοπν. (*Αργ.) Ἐκόπην τ' ἀφ-φάλιν του 'ς αὐτὴ τὴ δουλειά (τὴν γνωρίζει ἀπὸ μικρὸς, ἥτοι καλῶς) Σύμ. Συνών. ἀφαλίσκος. 3) Ὁ μετὰ τὸν τοκετὸν ἐξερχόμενος ὕμην τοῦ ἐμβρύου, τὸ χόριον Πόντ. (*Οφ.) Συνών. ἀδέρφι 2, ἀκόλουθο 2, συντρόφι, ταίρι, ὕστερο. 4) Ἐπίδεσμος ἐπὶ τοῦ ὁμφαλοῦ τοῦ βρέφους μετὰ τὴν ἀποκοπὴν τοῦ ὁμφαλίου λώρου Πελοπν. (Ὀλυμπ.) Συνών. ἀφαλίτης 1, ἀφαλοπάννι. β) Τὸ περὶ τὸν ὁμφαλὸν μέρος τοῦ ὑποκαμίσου Ρόδ. 5) Τὸ κέντρον σώματος ἢ τόπου τινος Νάξ. (*Ἀπύρανθ.) Σύμ. κ.ά. — Α' Ἐφταλ. Μετάφρ. Ὀδυσσ. μ 283: Τ' ἀφάλι δὸν ψωμοῦ Ἀπύρανθ. Τ' ἀφ-φάλι δὸν ροδιοῦ Σύμ. Τῆς θάλασσας τ' ἀφάλι Α' Ἐφταλ. ἐνθ' ἀν. Πβ. ἀρχ. ὁμφαλὸς ἐπὶ τῆς αὐτῆς χρήσεως Ὁμ. α 50 «νήσφ ἐν ἀμφιρῦτῃ, ὅθι τ' ὁμφαλὸς ἐστι θαλάσσης». β) Ἡ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἄνω μυελολίθου ὁπὴ διὰ τῆς ὁποίας κατέρχεται τὸ πρὸς ἄλυσιν γέννημα Ἰκαρ. γ) Ὁ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κάτω μυελολίθου σιδηροῦς ἄξων Ἰκαρ. Κύθηρ. Πελοπν. (Λακων.) — Λεξ. Βλαστ. 333. Συνών. ἀφαλοσίδερο, σιδερά-φαλο. 6) Τὸ μέσον χρονικῆς τινος περιόδου Κύπρ.: Ἀφ-φάλιν τοῦ καλοῦθαιροῦ - τοῦ δευτέρου κττ. Κύπρ. 7) Καταβόθρα τῶν ὑδάτων τῆς βροχῆς Σκῦρ.: 'Στὸ δεῖνα

μέρος φαίνεται τ' ἀφάλι π' χάνονται τὰ νερά. Συνών. χῶ-νος. 8) Καταπακτὴ Ἰμβρ.: Ἀπ' τοῦ φάλ' κατ'βαίνουμ' 'ς τοῦ κατωῦ. Συνών. κλαβανή. 9) Τὸ κάλλιστον, τὸ σπουδαιότατον μέρος Εὐβ. (*Ἀνδρων. Κουρ.) Κύθν. Μεγίστ. Σίφν.: Αὐτὸς εἶναι τὸ 'φ-φάλ-λιν τῆς πατρίδας μας Μεγίστ. Αὐτὸ τὸ λιβάδι εἶναι ἀφάλι Κύθν. Τὸ χιτῆμα μου εἶναι ἀφ-φάλι, τὰ δικά σου εἶναι νεροφαγώματα Ἀνδρων. Αὐτὸ τὸ χωράφι εἶναι τ' ἀφάλι τοῦ λαγκοδιοῦ Σίφν. 10) Εἶδος κογχυλίου Κρήτ. Πβ. ἀφαλούδι 2. 11) Τύχη, μοῖρα Κρήτ.: Φρ. Ἀνοίγω 'φάλι (βλέπω διὰ κυάμων, παιγνιο-χάρτων κττ. τὴν τύχην).

Πβ. ἀφαλός.

ἀφαλίσκι τό, ἀμάρτ. ἀφ'λίσθ' Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφάλι ἢ ἀφαλός καὶ τῆς καταλ. -ίσκι, περὶ ἧς ἰδ. ΦΚουκουλ. ἐν Ἀθηνῶν 41 (1929) 191 κέξ.

Τὸ ἐμβολον διὰ τοῦ ὁποίου φράσσουσιν τὴν ὁπὴν τοῦ βαρελλίου.

ἀφαλίσκος ὁ, ἀμάρτ. ἀφ'λίσκος Κάρε.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφάλι ἢ ἀφαλός καὶ τῆς καταλ. -ίσκος, περὶ ἧς ἰδ. ΦΚουκουλ. ἐν Ἀθηνῶν 41 (1929) 179 κέξ.

Ὁ ὁμφάλιος λῶρος. Συνών. ἀφάλι 2.

ἀφαλίτης ὁ, Κύθν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφάλι ἢ ἀφαλός καὶ τῆς καταλ. -ίτης.

1) Ἀφάλι 4, δ ἰδ. 2) Ἐμπλαστρον θερμὸν τιθέμενον ἐπὶ τοῦ ὁμφαλοῦ πρὸς κατάπαυσιν κοιλιακῶν πόνων ἢ ἰσχυροῦ ἐμέτου ἀποδιδομένων εἰς τὸν ὁμφαλόν: Τοῦ κάνω ἔναν ἀφαλίτη γιὰ νὰ τοῦ ἀπαδήξω τὸν ἐμετό.

ἀφαλογυρίζω ἐνιαχ. ἀφ-φαλ-λογυρίζ-ζω Εὐβ. (Κουρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφάλι ἢ ἀφαλός καὶ τοῦ ρ. γυρίζω.

Ἐπιλαμβάνομαι τοῦ ὁμφαλοῦ διὰ τοῦ δακτύλου στρέφον αὐτὸν πρὸς θεραπείαν: Ὅντες τὸν ἀφ-φαλ-λογυρίζ-ζα ἤμαγε καλή, τώρα μὲ βλαστημάει.

ἀφαλοδένω Λεξ. Πρω. Δημητρ. Μετοχ. ἀφ-φαλ-λοδεμένος Εὐβ. (Κουρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφάλι ἢ ἀφαλός καὶ τοῦ ρ. δένω.

Δένω τὸν ὁμφαλόν, ἰδίᾳ ἐπὶ ἐνήλικος τοῦ ὁποίου ὁ ὁμφαλὸς ἐλύθη. Λεξ. Πρω. Δημητρ. Μετοχ. ὁ ἐπιδεδεμένος τὴν ὁσφὺν διὰ νὰ μὴ λυθῇ ὁ ὁμφαλός του Εὐβ. (Κουρ.): Ἐν ἔχει τὰ καλά της, οὐλο ἀφ-φαλ-λοδεμένη γυρίζ-ζει.

ἀφαλοκάρδια τά, ἀμάρτ. ἀφ-φαλοκάρδια Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφάλι καὶ καρδιά.

Ὁ ὁμφαλὸς καὶ ἡ κοιλία: Συγκόβομαι 'πὸν τὸν πόνον ποῦ βγαίν-νει 'πὸν τ' ἀφ-φαλοκάρδια μου τῶν κλώθει τ' ἀντερά μου.

ἀφαλοκόβω, ἀφαλοκόβω Ἡπ. ἀφαλοκόβω σύνθηθ. ἀφαλονκόβου βόρ. ἰδιώμ. ἀφαλοκόφτω πολλαχ. ἀφαλονκόφτου Ἰμβρ. Σαμοθρ. κ.ά. ἀφαλοκόβω Ἀνδρ. Κρήτ. Κύθν. Σίφν. ἀφ-φαλοκόβω Σύμ. ἀφ-φαλ-λοκόβω Σύμ. ἀφ-φαλ-λοκόβου Εὐβ. (Κουρ.) ἀφ-φαλοκόβω Κύπρ. 'φαλοκόφτω Πόντ. (*Αργυρόπ. Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) 'φαλοκόβω Μύκ. 'φαλοκόβω Κρήτ. 'φ-φαλοκόβω Κάρε. 'φ-φαλ-λοκόβω Μεγίστ. 'φ-φα-λοκόβω Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφάλι ἢ ἀφαλός καὶ τοῦ ρ. κόβω.

1) Κόπτω τὸν ὁμφάλιον λῶρον τοῦ βρέφους, ὁμφαλο-τομῶ, συνήθως ἐν ἀραις ἐνθ' ἀν.: Ἡ μαμμή - ὁ γιαιτρός ἀφαλόκοψε τὸ παιδί σύνθηθ. || Φρ. Κακοχράχη ποῦ σ' ἀφαλόκοβγε! (ἀρά) Ἀνδρ. Ποῦ νὰ 'δῃ τὸ ἀνάθ-θεμα ποῦ σὲ 'φ-φαλόκοβγε! Ρόδ. Ἀδικο νὰ τοῦ δώσῃ ἀπὸν σ' ἐφαλόκο-

βγε! Κρήτ. "Οπ' σ' ἀφαλόκοβε! Σκῦρ. Ξέρω γώ; — Νὰ ξε-
ραθῇ ποῦ σ' ἀφαλόκοβε! Αἴγιν. "Οντα σόφαλόκοβα, δὲ σὲ
κεφαλόκοβα! (ἡ ἀγανακτοῦσα μήτηρ πρὸς τὸ τέκνον της)
Ἦπ. Δὲ σὲ κεφαλόκοβα πάρε σ' ἀφαλόκοβα! Πελοπν. (Λα-
κων.) Θαρεῖς πῶς τὸν ἀφαλόκοψε (ἐπὶ ἀνθρώπου ὅστις με-
ταχειρίζεται ἄλλον ὅπως θέλει) Σῦρ. : Γιατί πουλγουπαγαῖν'ς
κὶ ἄμᾱσι τοῦ θεῖᾱς σ' τοῦ σπῖτ', ἔδικει σ' ἀφαλουκόψαν;
(ἐκεῖ ἐγεννήθη;) Ἰμβρ. Συνών. ἀφαλοκοπῶ 1, κο-
ψαφαλιάζω. 2) Κόπτω τὸν ὀμφαλὸν καὶ γενικώτε-
ρον πλήττω, κτυπῶ περὶ τὸν ὀμφαλὸν Εὐβ. (Κουρ.) —
Λεξ. Δημητρ. : Κάτσε ἡσυχὴ νὰ μὴν σ' ἀφ-φαλ-λοκόψουν!
(ἀπειλὴ) Κουρ. Μετοχ. ἀφ-φαλοκομ-μένος = ἐκεῖνος ποῦ
εἶθε νὰ κοπῇ ὁ ὀμφαλὸς τοῦ Σύμ. 3) Προξενῶ πό-
νον εἰς τὴν κοιλίαν ἢ τὴν ὀσφὺν ἀνθρώπου ἢ ζώου ἐξ
ὑπερβολικῆς φορτώσεως Λεξ. Πρω. Δημητρ. : Τὸν ἀφα-
λόκοψες τὸν ἀνθρώπο Λεξ. Πρω. Παραφορτώνεις τὸ μου-
λάρι καὶ θὰ τ' ἀφαλοκόψης Λεξ. Δημητρ. Ἀφαλοκόφτηκα
ἀπὸ τοῦ σήκωμα τοῦ σακκιοῦ αὐτόθ. Συνών. κόβω, κολο-
κόβω, κοψομεσιάζω. 4) Προκαλῶ διὰ λόγων ἢ ἐ-
νεργειῶν φόβον καὶ ἀνησυχίαν Λεξ. Δημητρ. : Τοῦ ἔδωκες
νὰ καταλάβῃ πῶς ξέρεις τοῖς ντροπῆς του καὶ τὸν ἀφαλόκο-
ψες. Βγῆκε λόγος πῶς θ' ἀπολυθοῦν οἱ μισοὶ ἐργάτες κὶ ἀ-
φαλοκόφτηκαν ὅλοι τους. Συνών. κόβω.

ἀφαλόκομμα τό, σύνηθ. ἀφαλόκομμα πολλαχ.
βορ. ιδιωμ. ἴφαλόκομμα Μύκ. ἴφ-φαλόκομ-μα Ρόδ.
ἴφ-φαλ-λόκομ-μαν Λύκ. (Λιβύσσ.)
Ἐκ τοῦ ρ. ἀφαλοκόβω.

1) Ἡ ἀποκοπὴ τοῦ ὀμφαλίου λώρου, ὀμφαλοτομία
σύνηθ. β) Συνεκδ. ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου ἀπεκόπη ὁ ὀμ-
φάλιος λῶρος Ρόδ. : Φρ. Διασολόπιστον ἴφ-φαλόκομ-μα (ὑ-
βρις). Συνών. ἀφαλοκόπημα, ἀφαλοκοπιὰ 1, ἀφα-
λοκόψιμο. 2) Ἡ ἐκ προπτώσεως τοῦ ὀμφαλοῦ ἢ ἐξ
ὀμφαλοκήλης πάθησις Λεξ. Δημητρ. 3) Πόνος περὶ
τὴν κοιλίαν ἢ τὴν ὀσφὺν ἐξ ἄρσεως ὑπερβολικοῦ βάρους
Λεξ. Δημητρ. Συνών. κολόκομμα.

ἀφαλοκομπόδεμα τό, ἀμάρτ. ἀφαλοκοδόδεμα Θήρ.
Ἐκ τῶν οὐς. ἀφαλός καὶ κομπόδεμα.

Τὸ δέσιμον τοῦ ὀμφαλοῦ μετὰ τὴν ἀποκοπὴν τοῦ ὀμ-
φαλίου λώρου. Συνών. ἀφαλόκομπος.

ἀφαλόκομπος ὁ, ἀμάρτ. ἀφαλόκοδος Θήρ.

Ἐκ τῶν οὐς. ἀφαλός καὶ κόμπος.

Ἀφαλοκομπόδεμα, ὁ ἰδ.

ἀφαλοκόπημα τό, Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἀφαλουκό-
π'σμα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφαλοκοπῶ.

Ἀφαλόκομμα 1, ὁ ἰδ.

ἀφαλοκοπιὰ ἡ, ἐνιαχ. ἀφαλουκοπιὰ Στερελλ.
(Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφαλοκοπῶ.

1) Ἀφαλόκομμα 1, ὁ ἰδ. : Ἐτ'χα ἀπάν' τ'ν ἀφαλου-
κοπιὰ. 2) Μεταφ. περιποίησης, περιθάλψης : Οἱ γιρόντ'
θέλ'νι ἀφαλουκοπιές.

ἀφαλοκοπίκι τό, ἀμάρτ. ἀφ-φαλοκοπίκιν Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφαλοκοπῶ.

Ἐξὶς ἀποκτηθεῖσα τρόπον τινὰ κατὰ τὴν ἀποκοπὴν
τοῦ ὀμφαλίου λώρου, ιδιότης ἐκ γενετῆς : Φρ. Ἀφ-φαλο-
κοπίκι δού ναι-ν' νὰ ναι δέτοιος (ἀνέκαθεν εἶναι τέτοιος).

ἀφαλοκοπιούλλα ἡ, ἐνιαχ. ἀφαλουκοπιούλλα
Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐς. ἀφαλοκοπιὰ διὰ τῆς καταλ. -ούλλα.
Κολακεία, θωπεΐα, περιποίησης : Ἡθίλις ἀφαλουκου-
πιούλλης, ἀλλὰ ἰγὼ δὲν μπουρῶ νὰ τ'ς κάμον.

ἀφαλοκόπος ὁ, Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀφάλι ἢ ἀφαλός καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -κόπος.

Μαχαιρίδιον διὰ τοῦ ὁποίου κόπτουν τὸν ὀμφάλιον
λῶρον τοῦ βρέφους.

ἀφαλοκοπῶ Κρήτ. ἀφαλοκοπάω Πελοπν. (Δημη-
τσάν.) — Λεξ. Βλαστ. 392 ἀφαλοκοπάω Πελοπν. (Ἀρ-
καδ.) ἀφαλουκοπάω Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐξ ἀμαρτ. παλαιοῦ ὀμφαλοκοπῶ. Πβ. ἀρχ. ὀμ-
φαλοτομῶ.

1) Ἀποκόπτω τὸν ὀμφάλιον λῶρον τοῦ βρέφους
ἐνθ' ἀν. : Ἡ μαμμη ἀφαλουκόπ'σι τοῦ πιδι Αἰτωλ. || Φρ. Καὶ
ποῦ σ' ἀφαλοκόπαγε! (ἀρά, πβ. ἀφαλοκόβω 1) Δημη-
τσάν. || Ἄσμ.

Κὶ ἀπῆτις καὶ τὸ γέννησε κ' ἐφαλοκόπησέ δο,

εἰς τὴ δοδῆ τζη τό βαλε, πὰ νὰ τὸ καταλύση

Κρήτ. Συνών. ἀφαλοκόβω 1. 2) Μεταφ. περιθάλ-
πω, περιποιεῖμαι Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Ἀφαλουκοπάω τοῦ
γέροντα. Ἀμα γιράσου κ' ἰγὼ θ' ἀφαλουκοπ'θῶ.

ἀφαλοκόψιμο τό, σύνηθ. ἀφαλουκόψ'μον πολλαχ.
βορ. ιδιωμ. ἴφαλοκόψιμον Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφαλοκόβω.

Ἀφαλόκομμα 1, ὁ ἰδ.

ἀφαλοπάννι τό, ἐνιαχ. ἀφαλουπάνν' Λέσβ.

Ἐκ τῶν οὐς. ἀφάλι ἢ ἀφαλός καὶ παννί.

Ἐπίδεσμος ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ τοῦ βρέφους μετὰ τὴν ἀ-
ποκοπὴν τοῦ ὀμφαλίου λώρου. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀφάλι 4.

ἀφαλόπονος ὁ, σύνηθ. ἀφαλόπουνος πολλαχ. βορ.
ιδιωμ. ἀφ-φαλόπονος Ρόδ.

Ἐκ τῶν οὐς. ἀφάλι ἢ ἀφαλός καὶ πόνος.

Πόνος περὶ τὴν ὀμφαλικὴν χώραν ἐνθ' ἀν. : Τὸν ἐπασε
-τὸν βαστάει ἀφαλόπονος σύνηθ. || Ἄσμ.

Ἀφαλόπονος τὴ διάνει | καὶ ζουλίζω τη νὰ γιάνη

Κρήτ.

ἀφαλός ὁ, ὀφαλός Ἦπ. Θράκ. (Σαρεκκλ. Σηλυβρ.
Σιρέντζ. κ.ά.) Κρήτ. Πόντ. (Κοτύωρ.) — Λεξ. Βυζ. Περίδ.
ὀφαλος Κρήτ. ὀφ-φαλός Ἰκαρ. οὐφαλός Ἦπ. Θράκ.
(Ἀδριανούπ.) ἴφαλός Ἀμοργ. Μακεδ. (Βελβ.) ἀφαλός
κοιν. ἄφαλος Εὐβ. (Αἰδηψ.) Σέριφ. Σῦρ. ἀφ-φαλός Ἀ-
στυπ. Εὐβ. (Ὁξύλιθ.) Κάλυμν. Κῶς Μεγίστ. Χίος ἀφ-
φαλος Ρόδ. (Μεσαναγρ.) ἀφ-φαλὸ Καλαβρ. (Μπόβ.)
ἀφαλὸς Σκῦρ. ἀπάλὲ Τσακων. ἀρφαλός Κύπρ. ἀφα-
ουὸς Νάξ. (Φιλότ.) ἀφὸς Καππ. (Φάρας.) ἐφαλός Θράκ.
(Σκοπ.) ἴφαλός Πόντ. (Κερασ.) νοφαλός Καππ. (Σι-
νασσ.) νοφαλός Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ.ά.) Μα-
κεδ. (Βλάστ. Βογατσ. Σιάτ.) ναφαλός Μακεδ. (Βλάστ.)
Καππ. (Σινασσ.) Πόντ. ἀναφαλός Θράκ. (Σουφλ.) νε-
φαλός Θράκ. (Σκοπ.) Καππ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Οἶν.) νέ-
φαλος Καππ. νιφαλός Θράκ. (Μάλγαρ.) Πόντ. (Νικόπ.)
ἀνεφαλός Θράκ. ἀνιφαλός Ἰμβρ.

Τὸ μεσν. οὐς. ἀφαλός, ὁ ἐκ τοῦ ἀρχ. ὀμφαλός. Οἱ
τύποι νοφαλός, ναφαλός, νεφαλός ἐκ τῆς μετὰ τοῦ
ἄρθρ. τὸν συνεκφορᾶς, τὸν ὀφαλὸν-τὸ νοφαλὸν κτλ.
ὡς καὶ αὐλὴ-ναυλὴ, αὐλὸς-ναυλός, οὐρὰ-νουρά,
ὤμος-νῶμος κτλ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2, 411 κέξ.

1) Ἡ κατὰ τὸ μέσον τῆς γαστρὸς κοιλότης, ὁ ὀμφα-
λός τοῦ σώματος ἀνθρώπων καὶ ζώων κοιν. καὶ Καλα-

